

Stavební právo: I. Parcelačnímu povolení není na překážku, že obci důsledkem něho vzniknou značné výlohy na kanalisaci, osvětlení a úpravu komunikací. — II. Obec jako strana v parcelačním řízení může námitky proti správnosti posudku stav. znalce při komisi parcelační uplatňiti jen při komisi samé, nikoli teprve v řízení odvolacím.

(Nález ze dne 12. prosince 1928 č. 33.502.)

Prejudikatura: Boh. A. 369/20, 5869/26.

Věc: Městská obec Ch. proti zemskému správnímu výboru v Praze o rozdělení pozemků na stavební místa.

Výrok: Stížnost se zamítá jako bezdůvodná.

Důvody: Naříkaným rozhodnutím zamítl zsv rekurs obce Ch. proti rozhodnutí osk, jímž povoleno bylo Josefu a Gabriele M. rozdělení poz. parcel č. kat. . . . v Ch. na místa stavební.

O stížnosti obce do tohoto rozhodnutí podané uvažil nss takto: —

Bez důvodná je námitka, že parcelací pozemků vzniknou obci značné výlohy spojené s úpravou komunikací, zařízením osvětlení, kanalisace a pod. Již úvaha, že výlohy takové vznikají pravidelně při každém zastavění parcelovaných pozemků, vede k tomu, že v tom nemůže býti překážka parc. povolení. Stav. řád nikde výlohy takové za překážku parc. povolení neuznává. Podle tohoto zákona jsou to důvody zcela jiného druhu, které úřady stav. opravňují, aby zastavění určitých pozemků zabránily (srov. § 16 odst. 2). Dle § 13 odst. 2 stav. řádu má ovšem stav. úřad při rozdělení objemnějších skupin pozemků zakázati provádění staveb na té části, jež ze zdravotních a jiných příčin veřejných má zůstatí nezastavěna, avšak těmito jinými příčinami veřejnými možno rozuměti jen příčiny toho druhu, jež stav. řád sám na jiných místech za překážku zastavění uznává, jako je tomu na př. v případě § 22 odst. 5 (péče o místo pro veř. náměstí), § 47 odst. 2 (hřbitovy) a § 47 odst. 1, dle něhož nelze stavěti budovy obytné tam, kde by staveniště bylo ohroženo nebezpečím vody, posouváním země, stržemi a pod. K těmto příčinám, jež jsou buď povahy stavebně policejní nebo vyplývají z péče o technicky dobrou regulaci města, nelze však počítati zřetel na případné výlohy, jež obci následkem zastavění pozemků vzejdou (srovn. Budw. A. 9325/12 a Boh. A. 369/20) a to tím méně, ježto právní řád otevírá obcím různé zdroje příjmů, z nichž výlohy tohoto druhu lze přiměřeným způsobem uhražovati.

Stížnost dále namítá, že povolení parcelace staví se v cestu i překážky technické, ježto větší část parcelovaného území nelze připojiti na měst. kanalisaci, kdežto provéstí odvodnění do cizího srážkového území není prý rovněž možno. Žal. úřad této námitce nevyhověl, prohlásiv, že kanalisaci technicky provéstí lze. Opíral se při tom patrně o zjištění komise konané dne 25. ledna 1926, v němž se možnost připojení na měst. kanalisaci výslovně uznává. Zástupci města, kteří komise se zúčastnili, zjištění tomuto nijak neodporovali. Může tedy jíti jen o to,

zda žal. úřad toto úřední zjištění parc. komise směl položit za základ svému rozhodnutí přes to, že obec později v řízení rekursním správnost jeho popřela, a nebyl-li snad vzhledem k tomu, že obec v rekursu ke třetí stolici žádala za nové komis. řízení, povinen, toto nové řízení provést. Než podle § 12 česk. stav. řádu má se o žádosti za parc. povolení konati místní šetření, k němuž má přibrán býti též stav. znalec. Přibrání jeho děje se zřejmě za tím účelem, aby podal znalecký posudek o zastavitelnosti dotyčného pozemku vůbec, zvláště pak s hlediska námitek, které proti zastavitelnosti jeho od účastníků komise byly vzneseny. Výsledek komis. řízení, o němž má sepsán býti zevrubný protokol, tvoří pak základ pro rozhodnutí úřadu dle § 14 cit. zák. Podle těchto ustanovení procesních je věcí stran a tedy i obce, pokud v řízení onom jako strana vystupuje, aby již při komisi samé uvedly i námítky, jež mají proti správnosti znaleckého posudku, a by tak poskytly znalci příležitost, by již při komisi mohl o nich se vysloviti, neboť není přípustno, aby strany ony úkony procesní, které dle své povahy náležejí do řízení komisionálního v první stolici, odkládaly do řízení rekursního, a aby se pak domáhaly provedení nového řízení (srovn. Boh. A 5869/26). Právem proto žal. úřad nepřihlížel k posléze uvedené námitce obce, jež byla vznesena teprve v řízení instančním.

Č. 7629.

Stavební právo (Čechy): Předpis § 18 stav. řádu o stanovení čáry stavební nemá jen ten účel, aby novou stavbou, přístavbou nebo přestavbou nebylo nic měněno na dosavadní hraniční čáře mezi pozemkem uličním a stavenišťem, nýbrž tendence předpisu toho je ta, aby obec u příležitosti novostaveb, přístaveb a přestaveb situovaných při veř. prostranství, mohla zrevidovati dosavadní poměr stav. objektu k veř. prostranství s hlediska současných i budoucích místních poměrů a potřeb, jichž při regulování sluší dbáti.

(Nález ze dne 12. prosince 1928 č. 33.503.)

Věc: Městská obec K. V. proti zemské správě politické v Praze o stavební povolení.

Výrok: Nař. rozhodnutí se zrušuje pro nezákonnost.

Důvody: Manželé Karel a Aloisie V. požádali měst. radu v K. V., aby jim bylo povoleno dosavadní sedlovou střechu na domě čp. . . . přestavěti na střechu mansardovou, a přístavěti k domu 4 m dlouhý přístavek, krytý uvedenou střechou mansardovou. — Proti stavbě podal zástupce obce K. V. a manželé H-ovi námítky, jimiž vytýkali, že zamýšlené stav. změny nelze schváliti, ježto tyto jako přístavba a přestavba podléhají novému určení stav. čáry, a čára stanovena byla daleko za průčelní čarou domu.

Městská rada v K. V. výměrem z 25. května 1927 námítkám vyhověla a prohlásila navržené stav. změny za nepřípustné z ohledů veř., poněvadž střešní nástavba je přístavbou podléhající novému určení stav.